

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva,,
za Kranjsko, Stajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejnje Frančišek Rojina.

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca oktobra. — Hinko Likar: Navodila k umni čebeloreji. — A. Žnidaršič: Dobičkonosno čebelarenje. — Dopisi. — Raznoterosti. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva. — Inserat.

Čebelarjeva opravila meseca oktobra.

Končana je čebelarjeva žetev, končana so največja dela pri čebelah! Jesenske mrzle sape vlečejo čez polje in travnike, in kmalu pride mrzla zima, čas miru, čas počitka. Tudi naše ljube čebele bode prisiljene mirovati. Mraz jih bode stisnil v kepo ali grozd, in tako bodo morali čakati, da jih bode prebudila toplota mile spomladi. — Imaš li, dragi čebelar, pripravljene svoje čebele za prezimovanje? — Glej, da Te zima ne prehiti! Poglej in prepričaj se še enkrat, ali imajo čebele zadosti hrane in, da nisi vzimil kak brezmatičen panj. Čebele pusti sedaj še vedno na starem mestu, da se pri izletavanji ne bodo motile. Ker čebele v tem mesecu nimajo paše, stikajo kaj rade po drugih panjih, in dostikrat nastane ropanje. Čebelar naj ima zategadelj izletalnice priprte, da morejo le posamezne čebele izletavati. V tak priprt panj roparice težko vderejo, ker ga čebele tem lažje branijo. Ako bi pa ropanje in klanje vsled neprevidnosti le nastalo, vzemi majhno, gladko paličico, debelo kot močan svinčnik ter pest mokre, nekoliko zgnetene ilovice. Paličico postavi po bradi v sredo izletalnice ter zagneti čez isto ilovico tako, da bode vsa izletalnica zaprta ter da bode kupček ilovice segal vsaj do srede brade. Ko je ilovica tako zagnetena, potegni polagoma paličico iz nje, in nastala bode na tem mestu tako velika luknjica, kakor je bila pa-

ličica debela. Čebele bodo naletavale na mokro ilovico, kar jim pa ne bode ugajalo; poskušale bodo tudi skozi luknjico v panj vdreti, a tudi to se jim ne posreči, ker čebele od znotraj vedno ven smukajo. Ker je vsak naskok zamanj, odnehajo čebele od ropanja ter kmalo odletijo. — To sredstvo zoper ropanje je prav dobro in uspešno; naznanil ga je neki ameriški učitelj, kateri je pred leti tudi na Kranjskem čebelaril.*) Že marsikateri čebelar ga je porabil s prav dobrim uspehom ter obvaroval panj roparic.

Čebelarški pozdrav!

Hinko Likar.

Navodila k umni čebeloreji.

Podaja Hinko Likar

VII.

Pisati mi je sedaj še o čebelnih stanovanjih — o panjih. — Znano je, da so prve čebele živele v drevesih in skalnih duplinah in se v teh dobro počutile; vsaj so ostale v teh stanovanjih od začetku sveta, do donašnjega dne. V starih gozdih se povsod dobijo; zlasti v ogerskih, hrvatskih in slavonskih; in naši „Hrvatariji“, kateri vsako zimo v omenjenih gozdih veliko lesa posekajo, dobijo v hrastovih duplih mnogokrat čebele in polno medu, včasih po dva kotla od enega ljudstva. — Kakor druge koristne živali, tako si je hotel človek tudi čebele vdomačiti, ali iste pri hiši imeti. Odžagal je zaradi tega duplo ter isto s čebelami vred k hiši prinesel. Za roje pripravil je druga dupla, ali izvotlil primerno votlino v zdravo deblo. To so bila prva stanovanja čebel, — prvi panji; v takih so čebelarili naši dedje in pradedje. V nekaterih krajih še dandanes tako čebelarijo, zlasti sem videl mnogo takih panjev po Šleziji in na Prusk. m. Ker so pa te vrste panji veliki ter vzamejo dosti prostora, začeli so čebelarji delati bolj primerne, iz desek ali žaganic in iz slame. Vsak čebelar je delal iste po svoje, zato imamo dandanes toliko vrst panjev. — „Kateri panj pa je najboljši?“ — vprašal me bodeš čebelar-novinec? — „V kateri panj naj stresem roj?“ — „V katerem naj čebelarim?“ — Odgovor na ta vprašanja ni tako lahek, kakor bi si kdo mislil. — Ni za vsak panj vsak kraj! — Ta je dober za kraje z jesensko pašo; oni je dober za kraje brez jesenske paše, ta je dober za gorke kraje, oni za mrzle. Sloh je težko reči, kateri panj bi bil najboljši. Najbolj nas uči skušnja. Poskusiti si mora ta ali oni panj in po večletni skušnji naj se še-le sodi. Ako se panj prilega kraju, ako se čebele dobro počutijo v njem in dobro prezimijo in se vsa dela lahko opravljajo v njem, obdrži naj se! — Marsikateri čebelarji sodijo o kakem panju, katerega še videli niso, tem manj poskusili. Sploh je bilo že, — je še sedaj, — in bode gotovo še mnogo pričkanja zaradi panjev. Vsak hvali svoj panj ter zabavlja čez družega. Ta hoče imeti izletalnico spodaj, oni v sredi, tretji zopet zgoraj panja, na kar čebele v prostem stanu ne gledajo, ampak imajo v duplih izletalnico zdaj zdolaj, zdaj zgoraj, zdaj v sredi. Nekateri hvalijo

*) Frank Benton. — Op. ured.

panje iz žaganic, drugi zopet one iz slame. Prepivali so se že — se še, — in se bodo prepivali zaradi visokosti, širokosti in dolgoti (globočini) panjev. Koliko se je že prelilo in se bode še prelilo — črnila zaradi teh prepirov! — Tedaj v katerih panjih naj čebelarš? — Odgovor moj je: Pred vsem v panjih s premakljivim satovjem! — Premakljivo satovje ima toliko prednosti pred nepremakljivim, da ga ne morem zadosti priporočati, in to iz lastne večletne skušnje! Seveda je treba ravnati ž njim umno; ne igrati se! — Ako bodeš enkrat pričel, in bodeš, kakor sem omenil, s premakljivim satovjem umno ravnal, ne bodeš tega opustil. Čebele na premakljivem satovji imaš lahko vedno v rokah, vedno v očeh. Pregledaš lahko, ima-li ljudstvo zdravo, rodovitno matico, ali je nima. Brez truda lahko odstraniš ali dodaš ljudstvu matico in združuješ slabiče. Delaš lahko umetne roje. Rojenje omejiš, ali če Ti je ljubo, zabraniš. Panj lahko snažiš ter daješ istemu le toliko trotovega satovja, kolikor ga neobhodno potrebuje. Satovje lahko spraviš za drugo leto, s tem prihraniš čebelam delo, a tudi zalogo medu množiš, ker za 1 kg satovja porabijo čebele nekako 10 kg medu in 1 kg cvetnega prahu. Ako hočeš med odvzeti, odvzameš ga lahko brez vsacega orodja, niti kapljice ga ne zgubiš, ne omazeš si rok in orodja in ne zmečkaš čebel. Odvzeti med se lahko s trčalnico iztrča ali izmeče; na ta način dobiš najfinejši in najčistejši med; ne bode Ti ga treba po tako nizkih cenah medarjem prodajati. Satovje ostane večinoma po trčanju nepoškodovano, dá se čebelam, da ga obližejo ter se shrani lahko za prihodnje leto. Ako je dobra letina, med lahko večkrat, sproti izmetavaš in prazno satovje čebelam nazaj daš, da ga zopet napolnijo. To so torej nekatere prednosti premakljivega satovja; in le čuditi se moramo, kako da ima ta koristna naprava toliko nasprotnikov. Premnogo je, žal, čebelarjev, kateri o premakljivem satovji nočejo nič slišati ter vedno čez istega zabavljajo, a teh nikakor ne poslušaj! — Kateri čebelarji pa zabavljajo čez premakljivo satovje, in zakaj zabavljajo? — Nekateri ljudje imajo že tako navado, da radi zabavljajo čez vsako stvar, zlasti še čez kaj novega. Morda premakljivega satovja še videli niso, a že — sodijo. Drugi so delali poskuse s premakljivim satovjem, a le površno; morda v slabem letu, so slabo letino pripisovali premakljivemu satovju ter postali le-tega hudi nasprotniki. Tretji — in teh je mnogo, — imeli so premakljivo satovje za igračo, niso z istim umno ravnali; spodletelo jim je radi tega, imeli so nasproten uspeh; — postali se nasprotniki premakljivega satovja. Četrty zopet niso vedeli, da mora biti premakljivo satovje primerno oddaljeno drugo od družega; vloževali so isto preveč skupaj ali preveč narazen. Čebele so zaradi tega nepravilno delale ter jezile gospodarja. Peti so mislili, da bodo čebele kar same od sebe na remelčke ali v okvirčke satovje delale, zato ni pilepil začetkov umetnega ali naravnega satovja. Satovje so čebele zopet nepravilno delale. Šesti pravi, da so taki panji predragi, kar pa ni res. Res je, da stanejo nekoliko več, kot navadni panji, dajejo pa toliko več dobička, — so zato tedaj cenejši. Sedmi trdijo, da panji s premakljivim satovjem preveč dela zahtevajo, kar zopet ni res. Saj premakljivo satovje ni za to, da bi ga vedno premikal, da bi vedno

drezal v panj, ono je za to, da se le v gotovih, važnih slučajih pogleda v panj, v čebele, — ne pa da bi se ž njim igral. — Ob nedeljah, praznikih, po službi božji ima vsak pošten človek nekaj časa; takrat opravljaj ta dela, ako pred in potem ne moreš. Saj to delo ni hlapčevsko delo, ni prepovedano; to delo je zabavno in vrh tega koristno delo. Bolje je ob nedeljah opravljati potrebna dela pri čebelah, kakor v krčmah zapravljati čas, denar in zdravje. — Iz tega lahko razvidimo, da pravih resnih nasprotnikov, — nasprotnikov iz prepričanja, — sploh ni in tudi biti ne more. Kakor pri vsaki reči, tako naj se tudi pri premakljivem satovji dela z — glavo, ne tja v en dan, in dvomi o koristi premakljivega satovja bodo kmalo zginili. — Dobro se še spominjam iz mladih let, koliko nasprotnikov so imeli šivalni stroji, ko so izšli. Vse je zabavljalo čez nje; zlasti še krojači in šivilje. Nekateri jih še videli niso, a so na vse mogoče načine zabavljali čez te stroje; bili so jim največji nasprotniki. — Kako je pa danes? Ni ga krojača, ni je šivilje, skoro lahko rečem, ni je boljše hiše, da bi ne imela šivalnega stroja; — upam, da bode tako tudi s premakljivim satovjem. Korist in prednosti istega bodo ščasoma prepričale slehernega čebelarja! Tistim pa, kateri so že enkrat poskusili s premakljivim satovjem, a jim je spodletelo, svetujem, naj poskusijo še enkrat, poskusijo umno. Ravnajo naj se po mojih dosedanjih navodilih in po navodilih prihodnjih člankov; videli bodo, da bodo imeli najboljše uspehe, da se bodo sprijaznili s premakljivim satovjem ter, da bodo postali njegovi zagovorniki. Saj o koristi premakljivega satovja nisem edino le jaz prepričan; saj premakljivo satovje ne priporočam in ne zagovarjam edino le jaz; o njega koristi so prepričani, njega zagovarjajo in priporočajo vsi umni čebelarji slovenski, njega priporočajo in zagovarjajo vsi umni čebelarji nemški, francoski, angleški in ameriški, — umni čebelarji vsega sveta! Vsi ti so gotovo nekaj skusili, vsi ti gotovo nekaj znajo, — zato tudi vedo, zakaj ga zagovarjajo in priporočajo.

Dobičkonosno čebelarenje.

(A. Žnideršič.)

Kdor počiva, rjavi.

V sedajni dobi, ko skuša človeštvo vse izdelke v taki meri in s takimi pripomočki proizvajati, da pride na vsak posamezen del, na vsak izdelek tako majhen strošek, da se človek katerikrat čudi, ko se nekatere stvari po takem kupu prodajajo, ki bi se po našem umu niti sirovina izplačati ne mogla, kaj še delo, ki je za tako izdelovanje potrebno; v tej dobi mora vže vsak in bodisi najpriprostejši kmet znati računati, dobro računati, ako hoče da bode zamogel shajati, ali pa si kaj prištediti. Kdor pa tega ne vpošteva, ta zastane, ta zarjavi in propada počasi, a gotovo. Računati je treba znati, ako hočemo, kot kmetje, kot obrtniki, ali kot trgovci napredovati. Računati moramo znati kot kmetje na primer, če se nam izplača saditi krompir, ali sejati žito, imeti pašnik, ali ga predelati v vinograd, rediti krave ali pasti ovce, gnojiti z domačim ali z umetnim gnojem, obdelovati svoje zemljišče

površno ali temeljno. Istotako, a z drugimi faktorji računati mora trgovec, računati mora obrtnik, a računati pa mora tudi čebelar.

Mi smo čebelarji; v našem društvu samo čebelarji, akoravno smo drugače bogsigavedi iz kolikih stanov združeni. Čebelarji se pa vendar še razvrščajo v tri vrste: to so namreč čebelarji za dobiček, čebelarji za kratek čas in čebelarji za proučevanje. Največ jih je gotovo prvih izmed njih, dosti jih je pa tudi, ki so dvojno ali vse trojno teh vrst. Tu ravno, k tem zadnjim hočemo spadati tudi mi. Mi ne maramo biti niti samo prvo, ne moremo pa biti samo drugo in tretje.

In ravno s tem, da bodemo vse tri vrste svojega delovanja združili v eno, napredovali bodemo na polji čebelarstva. Dandanes, kakor smo že omenili, znati je treba dobro računati, to pa bodemo le dosegli, ako poznamo tudi sredstva, s katerimi moramo računati. Ta sredstva moramo tedaj iskati, in ko jih bodemo temeljno proučili, napravili si bodemo lahko proračun za vse svoje delovanje. Pričeli smo! Sedaj potrebujemo le še vstrajnosti in prihodnost bo naša!

Iščimo toraj sredstva k naprednemu racijonelnemu čebelarstvu. Računati moramo v prvi vrsti z vsemi onimi faktorji, ki nam omogočijo doseči najlepše uspehe. Dandanes se največ računani s časom, to je, kar se da hitreje in pripravnejše napraviti; to nas po tem tudi najmanj stane. Skušati moramo tedaj: ali da si čebelarenje tako uredimo, da si pri vsem svojem obilnem delu lahko vzdržujemo maloštevilen čebelnjak, ali pa, da si, ako imamo več časa, vzdržujemo precej večje število panjev.

Ako hočemo to doseči, imeti moramo vse panje in orodje tako, da se dá v njem najhitreje vsako delo opraviti. Ako, na primer, kmet v svojem prostem času čebelari z 10 panji, oskrbeti si mora take, da v istem času lahko primeroma z enakimi uspehi čebelari s 50 panji. Računati pa moramo še posebno na dobiček! Dobiček delovanja napravlja nas gospodarsko močne, ako ga znamo prav obrniti. Mi Slovenci potrebujemo zelo dosti dobička, ako hočemo kdaj kaj veljati. Če hočemo toraj imeti dobiček, oskrbeti si moramo take panje in tako orodje, s katerim se da največ doseči.

Današnje napredno čebelarstvo ima pa tudi mnogo takih izkušenih panjev, orodja in naukov, da se nam jih je le treba oprijeti, da se je le treba učiti, ne da bi nam jih bilo treba še-le iskati. A učiti se je treba mnogo in dobro. Čebelarstvo v tem razvitku, kakor je danes, potrebovalo bi za temeljno znanje celoletne šole; v kratkih posameznih tečajih v par dneh, se zelo malo doseže. Drznemo se reči, da potrebuje današnje čebelarstvo večjega znanja, kot marsikak predmet, ki se skozi cela leta uči po šolah.

Premnogokrat čitamo po časopisih, da je čebelarstvo v marsikaterih krajih nazadovalo le radi tega, ker so se oprijeli panjev s premakljivim satovjem, ne morda radi tega, ker se v dotičnem kraju ne da čebelariti s premakljivim satovjem, ampak zato, ker jih je premakljivo satovje zapeljalo, da so nepravilno čebelarili. Mi toraj rečemo: „Kdor misli, da mu bo čebelarstvo doneslo boljši dobiček, ako ogrebe roj, namesto v stari kranjski panj v Gerstungov panj, ta je na krivi poti.“ Panj, okvirji in orodje ne prinašajo

medu, temveč le pravo, umno čebelarenje, le povsem pravilno ravnanje doneslo nam bo uspehe, kakoršne si želimo. Zgodilo se je, godi se še in se še bo, da bo čebelar, ki čebelari z nepremakljivim satovjem, lepše uspehe dosegel, kot morda njegov sosed, ki ima panje s premakljivim satovjem, ki ima na zidu razobešeno preobilo orodja in priprave. Zakaj to? Odgovor je naraven: Zaradi tega, ker oni, ki čebelari z nepremakljivim satovjem, čebelari z razumom, čebelari tako, kot je v večletnih skušnjah spoznal za pravilno, zaradi tega, ker proučava, kako se da z njegovimi panji boljše uspehe doseči, in zaradi tega, ker ima veselje do svojih čebelic in veselje do dela. Oni pa, ki čita po knjigah in časopisih o naprednem čebelarstvu in se mu zdi vse tako lepo in prijetno, ko čita o velikanskih uspehih čebelarstva, o velikem dobičku, nima pa smisla za temeljito delo, nima veselja do čebel, temveč le do medu. Ko prične tak človek čebelariti, vidi, da ne gre vse tako gladko in sladko, kot se čita, uvidi, da to delo ni tako prijetno, uvidi, da mora tudi tukaj človek v potu svojega obraza delati, če hoče dobiček imeti; ta čebelari le površno in slabo, nazadnje pa še zatrjuje, da ni čebelarstvo nikakor tako dobičkonosno, kot pisarijo; — ali pa opusti čebelarenje in opravlja napredno čebelarstvo, ker mu ni dalo zaželjenega uspeha.

Ako toraj čitamo po knjigah o lepih uspehih, ne mislimo si, da so ti, ki take uspehe dosežejo vže prve leta imeli bogsivedi kake dobičke; ti, ki dosežejo lepe uspehe, so mojstri v svoji stroki, vedo do pičice natančno, kako mora biti čebelarenje v njihovem kraju, znajo in razumejo mnogo in zaradi tega jih niti slaba leta prevariti ne morejo. Začetnik, pa če bo morda tudi natančno deloval po njihovem nauku, ki ga je čital v knjigah, vendar mu bo spodletelo, spodletelo večkrat, tako, da bo ves pogum zgubil. Take bridke skušnje pa, ki se začetniku velikokrat pripetijo, te so ravno prava šola, tega bodo zvodile iz krive poti na pravo. Zaradi tega zamore biti le oni čebelar, ki je vstrajen in, ki mu je na tem, da najde pri vsakem neuspehu pravo pot.

Navesti hočemo tukaj le nekaj nedostatkov, ki smo jih deloma sami odpravili, deloma pa videli pri čebelarjih, ki se „rajtajo“ za napredne čebelarje:

(Dalje prihodnjič)

Dopisi.

Iz Grahovega. Želeti bi bilo, da bi čebelarji iz vseh krajev naše lepe domovine slovenske poročali o čebelnih letinah, da se dobi tako skupen pregled o letinah. — Pri nas bila je letos izborna letina, kakoršne še ne pomnim.

Začetek leta bil je slab, tako, da smo čebelarji že tožili: „Kaj bo, kaj bo?“ Do 1. junija bilo je vreme najneugodnejše, od tega dneva naprej, pa se je obrnilo na boljše. Panji so postali hkrati težki. Rojile so čebele letos malo in kasno, so pa zato nabrale toliko več medu. Do zadnjega pis-kerčeka so nanesele, praznega satovja ni skoro nič. Veselje je bilo panje tehtati. Kako vesel je čebelar, kadar težko vzdigne, kako potr, kadar lahko

vzdigne panj! Najtežji so pri meni Gerstungovi panji; tehtali so 42, 40, 39, 38 *kg* in tako nazaj. Prazen panj sam tehta 9 *kg*; toraj okvirčki in čebele z medom 34 *kg*. Ni li to lep uspeh! Stari kranjski panji tehtali so do 22 *kg*, toraj skoro polovico manj od Gerstungovih, panji nemš. norm. mere do 30 *kg*. Od zdaj naprej bodo vsi drugi panji polagoma iz čebeljnaka zginjevali, in prevladal bode Gerstung. Ti so za naše kraje najboljši, iste sem skušal letos že peto leto! Lansko leto bila je slaba letina kakor še nikdar; drugi panji niso imeli skoro nič medu, Gerstungovi pa vendar nekaj, nekateri celo več, kakor so ga za zimo potrebovali. Hinko.

Raznoterosti.

Zoper gnjilobo rabijo, — tako piše čebelarški list „L' apiculteur Belge“ — zlasti Angleži z najboljšim uspehom mravljinčno kislino. V prazen sat se nakaplja na obeh straneh kakih 100 gramov kisline ter se obesi v sredo vališča. V osmih dneh izgine gnjili duh popolnoma in čebele spravijo vso nesnago iz panja. V sumljiv panj je dobro postaviti steklenico z mravljinčno kislino, ki naj se z bombaževino (bato) prav malo zamaši.

V „Revue intern.“ pa pravi čebelar Collet, naj se med 40 gramov mravljinčne kisline zmeša 40 gramov alkohola. V sumljive panje pa priporoča dejati košček kafe ali naftalina (Naphthalin).

Ropnice odvrnil je nek čebelar — tako poroča „Progrès apicole“ — s tem, da je postavil na vrt blizu čebelnjaka nekoliko medene in cukrove vode. Ko so čebele zavohale medeno vodo, planile so na njo ter so opustile ropanje. — Po našem mnenju more pa to sredstvo le za malo časa pomagati morebiti za toliko, da more čebelar svoje čebele bolje zavarovati, kajti v kratkem se bo navalilo na sladčico toliko domačih in tujih čebel, da bi mu posušile polne škafe medene ali cukrove vode, in drugo jutro bodo že zopet na vse zgodaj iskale, kje bi bilo dobiti kaj za želodec. Mi bi toraj priporočali tu omenjeni poskus le, kadar ropnice najhuje pritiskajo, pa tudi še le v slučaju, če ne pomagajo ona sredstva, katera je „Čebelar“ že večkrat priporočal. — Dobili smo že od več naših udov poročila, da proti ropanju posebno dobro pomaga zmes iz glicerina in karbolne kisline, razredčene z vodo; pa tudi mehko ilovico so nekateri rabili z dobrim uspehom.

Med pomaga pri vratnih boleznih najbolj, če ga vzamemo v gorki vodi ali v vročem mleku, in sicer na kozarec polno navadno žlico. Dve žlici medu in jeden jajčni rumenjāk, dobro zmešano, je izborno vratno zdravilo.

Mravlje odpraviš, če jim potreseš na njihove poti in kolikor mogoče blizu njih skrivališč drobno razrezanega česnja. (Za druga sredstva glej lanski letnik!)

1899 je bilo v Belgiji srednje dobro čebelarško leto, vendar pravi „Abeille et sa culture“, so dobili čebelarji svoje stroške in trud poplačane in še kaj čez, in nihče ne more trditi, da je čebelarstvo nespametno in brezuspešno opravilo. — To velja tudi za nas!

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 12. Čez poletje postal mi je med tekoč, kakor bi zavrel. Imam ga še nekaj čez cent, a se bojim tak med klasti, ker bi utegnile čebele zboleti. Ali ga smem vendar le dati čebelam? (M. P. iz C. na Primorskem.)

Odgovor: Med smete brez skrbi čebelam pokladati, vsaj večjidel vsak večleten med postane tekoč in bolj temen in dobi posebno močan, a prijeten in skoraj omamljiv duh. Ako se pa hrani na zelo vlažnem kraju, pa se navleče (absorbira) preveč vlage v sé in potem se tudi prigodi, da se skisa; to pa Vam takoj pove duh. V večjih množinah se to redkokdaj zgodi in če ga imate cel cent skupaj v deži in ste prepričani, da ni prišel kdo s kruhom zraven, ga le zopet dobro shranite za spomlad; pa imejte ga na hladnem. Če ga hočete dati kakim plemenjakom v podporo, je zdaj zadnji čas, da ga pokladate, in sicer v velikih porcijah.

Listnica uredništva.

Gospoda M. P. iz C. in J. S. v K.: Prihodnjič pride na vrsto; hvala! — Gosp. J. J. v A. (Štajersko): Popravek tiskovnih napak priobčimo v zadnji številki tega letnika. — Gosp. M. L. v V v (Štajersko): Največjega medarskega trgovca na Dunaju smo v listu že nekoč oznanili. — Gospod A. S. v O. (Notranjsko): Zdaj društvo še ne more dati tako podpore. — Gosp. Fr. R. v V.: Društven topilnik ima zdaj nek gospod v Sodrašici, a za tem ga dabi drug ud v Kamniku; temu slednjemu homo pisali, naj ga Vam, kadar skuha sam, pošlje.

Čebelarska zadruga

v Št. Petru v Savinjski dolini

prodaja ameriksanske panje (pa ne po Pavlinovi preosnovi) po 3 gld. Gerstungove po 2 gld. in domače po 1 gld. — Umetno satovje po 2 gld 1 kg. — Izmetalnice po 5, 8 in 10 gld. — Vse drugo potrebno čebelarsko orodje po najnižji ceni pošteno izdelano. — Cenik brezplačno.

Za čebelarsko zadrugo:

JOŽEF KLOPČIČ

nadučitelj v Št. Petru v Savinjski dolini. (Štajersko)

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati — ker je odšel dosedanji tajnik in blagajnik čast. g. Frančišek Mekinec, kot župnik v Ihan (Čestitamo!) — gospodu Frančišku Črnagoju, nadučitelju na Barji pri Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.